

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o nesouhlasu Krajského soudu v Brně s postoupením této věci Městským soudem v Praze,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 3/2014 **je příslušný** Městský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, podanou dne 1. 7. 2013 u Městského soudu v Praze, se žalobce domáhá určení nezákonnosti zásahu příslušníka Policie České republiky spočívajícího ve výběru kauce od žalobce jako řidiče motorového vozidla.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že není k řízení místně příslušný, a usnesením ze dne 20. 11. 2013, č. j. 8 A 112/2013 - 42, postoupil věc Krajskému soudu v Brně s odůvodněním, že spatřuje-li žalobce nezákonný zásah v jednání policisty, které mělo mít zákonnou oporu v § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), šlo o jednání policisty v rámci dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a Policie ČR pak jednala jako správní orgán, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor. Městský soud přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63. V projednávaném případě tak má na místě žalovaného vystupovat Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje. S odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 Aps 4/2008 – 138, městský soud dále konstatoval, že není vázán nesprávným označením žalovaného uvedeným v žalobě, z tohoto důvodu je tedy podle ust. § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) místně příslušným soudem k projednání žaloby Krajský soud v Brně.

Krajský soud v Brně předložil dne 23. 1. 2014 spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o místní příslušnosti podle § 7 odst. 5 s. ř. s., neboť nesouhlasí s postoupením věci. Krajský soud upozorňuje na odlišné skutkové okolnosti v rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Aps 4/2008 – 138, citovaném Městským soudem v Praze. Dle krajského soudu je ve smyslu § 83 s. ř. s. nezbytné respektovat jednoznačně vyjádřený názor žalobce ve vztahu

k tomu, kdo má být v dané věci žalovaným, což dle krajského soudu koresponduje i s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56. Krajský soud je tedy toho názoru, že žalovaným je v dané věci Ministerstvo vnitra a příslušným k projednání věci Městský soud v Praze.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Brně a shledal jeho nesouhlas s postoupením věci důvodným.

Otázku pasivní legitimace v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu řeší § 83 s. ř. s., kde je uvedeno: "*Žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.*"

S městským soudem lze souhlasit potud, že pro účely určení žalovaného v situaci, kdy se jedná o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, je zásadní a prvořadé zjistit, jestli konkrétní sbor je či není současně správním orgánem a teprve v případě, kdy správním orgánem není, je na místě jednat jako se žalovaným se správním orgánem, který tento sbor řídí nebo jemuž je tento sbor podřízen. Potud je případná argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63.

Na druhou stranu však nelze přehlížet, že žalobce sám označil jako zasahující orgán - tedy žalovaného Ministerstvo vnitra, přitom na tomto svém názoru setrval i v písemné reakci na vyjádření žalovaného k žalobě, který v něm svoji pasivní legitimaci popřel. Přitom v tomto svém vyjádření ze dne 26. 6. 2013 žalobce obsáhle argumentuje tím, proč má za to, že žalovaným je právě Ministerstvo vnitra, na jeho pasivní legitimaci tedy nadále trvá.

Na rozdíl od žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kde žalovaného určuje přímo zákon (viz § 69 s. ř. s.), tedy bez ohledu na to, zda jej žalobce nesprávně označí, v případě žaloby zásahové, určuje žalovaného vždy sám žalobce svým tvrzením (viz § 83 s. ř. s.). Rovněž při aplikaci § 7 odst. 2 s. ř. s., podle něhož „*je k řízení místě příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který..... zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany*“ je třeba u zásahové žaloby vycházet z žalobního tvrzení.

S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud shledal důvodným nesouhlas Krajského soudu v Brně s postoupením věci, a proto podle § 7 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že k řízení je místně příslušný Městský soud v Praze. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. února 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu